

stedelse, at Kommunerne skulde have mere end det bestemte Beløb, som nu gives dem. Altsaa, jeg siger med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 6 af det ærede Mindretal, at jeg maa bestemt tage Afstand fra den Tanke, som ligger deri, og jeg slutter mig i saa Henseende ganske til, hvad den højtærede Minister har udtalt.

Det, som egentlig har bevæget mig til at tage Ordet, er, at det har overrasket mig ikke saa ganske lidt at høre Udtalelserne fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 1 angaaende en ny § 4. Denne ny § 4 gaar jo nemlig ud paa, at der eventuelt kan lignedes paa samme Maade i Kommunerne som til Staten. Det ærede Medlem har modsat sig dette i Realiteten, baade ved denne og ved tidligere Lejligheder, og særlig ogsaa udtalt, at han ikke fandt det naturligt, at man saaledes „ved et Pennestrøg“ indførte andre Regler i Kommunerne end de hidtil gældende. Det har, som sagt, overrasket mig at høre dette, fordi det ærede Medlem ved saa mange tidligere Lejligheder har gjort den lige stik modsatte Opfattelse gældende. Jeg har sidet i Udvalg adskillige Gange med det ærede Medlem om kommunale Afgifter, og det ærede Medlem har aldrig kunnet blive træt af at udhæve, hvilken Lykke det vilde være, hvis man kunde faa den af ham saa højt priste Lov af 2den Juli 1870 til at være gældende Regel, hvorefter al Paaligning af personlige Afgifter baade til Stat og Kommune skulde finde Sted. Hvad der saaledes er udtalt af det ærede Medlem i Udvalgene, kan jeg ikke referere og har heller ikke Ret til at komme nærmere ind paa, men hvad det ærede Medlem har udtalt her i Salen, har jo en anden Betydning. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Ytringer som det ærede Medlem ved andre Lejligheder har fremsat angaaende denne Sag. I Samlingen 1893—94 forelaa der her i Tinget et Lovforslag om den personlige Kommuneskat. Efter at det ærede Medlem ved denne Lejlighed havde udtalt sig om Reglerne i Loven af 1870, som han omtalte som helt gode og helt fortrinlige, udtalte han sig saaledes: „hvorfor skal man saa ikke, enten helt eller i alt Fald efter en Revision, maaske med enkelte Forandringer, sætte disse Regler ind i dette Lovforslag, som her foreligger om den personlige Kommuneskat, og derved altsaa faa ingenlunde ensartede Regler for Ansættelsen af Skatteværdier, Skatteindtægter?“ Det var i 1893—94. I

Landstingstidenden for 1895—96 Sp. 90 findes følgende Udtalelse af det ærede Medlem: „idet jeg nemlig anser det for en god Ting, om man kunde blive enig om . . . at fastsætte fælles Regler for Formue- og Indkomstskat baade til Kommune og Stat.“ Det er saa tydeligt og klart, at ingen Misforstaaelse er mulig. Det ærede Medlem har udtalt, at han har været og er en meget stor Ven af, at man kan indføre fælles Regler for Formue- og Indkomstskats Paaligning til Kommune og Stat, og det har det ærede Medlem ved mangfoldige Lejligheder gjort sig til Talsmand for. Nu staaer det ærede Medlem ganske anderledes, og navnlig vil han ikke være med til at gøre det ved „et Pennestrøg“. Men det er slet ikke noget Pennestrøg. Der foreligger et selvstændigt affattet Forslag om Formue- og Indkomstskat, og videre kan man jo ikke komme end til i denne eller i den Lov, som der samtidig her er Tale om, at sige, at disse Regler ogsaa skulde være gældende for Paaligning til Kommunerne. Jeg gør opmærksom paa dette, fordi det forekommer mig, at den Modstand, som fra forskellige Sider, for hvilke det ærede Medlem er Talsmand, rejses mod denne Paragraf, er saa urimelig. Jeg kan ikke se rettere, end at det er den naturligste Ting af Verden, og for en Gangs Skyld er det mig en stor Glæde at være enig med det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, saaledes som han har været. Jeg anser det nemlig ogsaa for en overordentlig vigtig og rigtig Ting, at man bliver enig om at fastsætte fælles Regler for Formue- og Indkomstskat baade til Kommunen og Staten, og jeg begriber ikke, hvorfor man endelig paa dette Stadium vil modsætte sig en saadan Foranstaltning, som anbefaler sig paa saa mange Maader, i hvilken Henseende jeg ganske kan slutte mig til, hvad den højtærede Ordfører har udtalt om Sagen.

Madsen-Mygdal: Jeg havde ikke tænkt at skulle skifte Ord med det ærede Medlem i Dag, jeg troede, at vi havde endt vor Diskussion i Gaar, men jeg mærker, at vi skulle fortsætte i Dag. Det ærede Medlem fremkom med adskillige Bemærkninger angaaende min Stilling til Spørgsmaalet om den personlige Kommuneskat, og jeg maa tilstaa, det forunder mig, at det ærede Medlem kan fremsætte den Slags Bemærkninger. Han omtalte først, at jeg skulde have udtalt mig om, hvilken Lykke det vilde være i det hele taget, dersom vi kunde faa Reglerne for Ansættelse af Skat